

Rellegir diaris i revistes endarrerits és un exercici ple d'al·licients. Amb la perspectiva i el regust que li dona el temps transcorregut, la notícia, el comentari o l'entrevista prenen matisos i valors nous; un interès sovint superior al que tenien el moment de llur publicació. Ens evocuen fets passats, ens recorden promeses fetes i no realitzades, ens desvetllen records quasi oblidats.

En aquesta secció de LA FARGA re-publicarem aquells retalls de diaris i revistes que ESPIGOLANT d'ací d'allà anem recollint i ens semblin d'interès per als nostres lectors.

UNA AVINGUDA AMB CUL DE SAC

A Salt a vegades hi passen coses estranyes. Per exemple, el fet que denuncia aquesta fotografia. Una avinguda de trenta metres d'amplada, amb parterre al mig, que és un autèntic cul de sac. El cotxe que hi ha al fons acaba d'arribar al final de la carretera, i, en topar amb la tàpia, no li queda altre remei que fer mitja volta.

L'avinguda s'anomena del Marquès de Camps i teòricament va des de la carretera Comarcal 141, de Girona a Vic, fins al nou accés a l'Autopista A-17. Diem teòricament perquè a la pràctica queda tallada en arribar a aquest punt que indica la fotografia.

El problema no és gens fàcil de resoldre. Resulta que l'amo de la finca va preguntar ja fa anys a l'ajuntament on podia aixecar una casa que no destorbés ningú. I li varen contestar que ací. Però el temps passa i en un dels plans parcials aprovats s'hi va dibuixar l'avinguda. I no solament s'hi va dibuixar sinó que s'hi va obrir i en condicions immillorables. En arribar les màquines a la tàpia de la finca no pogueren passar més enllà. L'amo va recordar el compromís municipal i allà es va acabar la nova ruta.

Què s'ha de fer, doncs? Sabem que últimament es va intentar arreglar bonament la qüestió però les gestions no varen donar cap resultat positiu. Nosaltres tampoc sabem quina és la solució bona. Ara, el que creiem saber és que el problema s'ha d'arreglar d'una manera o d'una altra. Que no es pot pas quedar eternament aquest cul de sac sense que l'avinguda arribi mai al seu final previst. I això ho ha de tenir molt clar l'ajuntament i també l'amo de la finca.

REC-CLAR

PRESENCIA, 5-7-75

Han passat quatre anys. I mentrestant els problemes creats per aquesta muralla que tant absurdament barra el pas al trànsit cada vegada més intens per aquesta via s'han anat agreujant, puix que, si més no, afecten cada vegada a més gent. Han passat quatre anys i el Passeig del Marquès de Camps resta, encara, aquil estroncat. - Fins quan?

SALT I AQUELL TEMPS DE "LA PASTERA"

Salvador Sunyer —llavors tot just arribat al Senat— ho evoca en el curs d'una entrevista que publicava "Presència" el dia 23 de juliol de 1977.

... va sortir amb molta empena "La Pastera". L'època de "La Pastera" crec que va ésser una experiència molt positiva. Amb ella vàrem poder dur a terme el que en el Patronat no vàrem poder fer, o sigui: un teatre tal vegada no tan tradicional però sí més avantguardista (La Pell de Brau de l'Espriu, Els Condemnats de B. Porcel, Quatre Narracions de l'Espriu (escenificació), Homes i No d'en Pedroló, etc.). Uns recitals de la Nova Cançó que llavors neixia, tota una sèrie de xerrades político-culturals anomenades "Dijous Pastera", contactes amb altres grups de la "província" i moltes més coses. També cal dir que per aquesta època vàrem començar a donar classes de català, a Salt, d'una manera molt rudimentària i sense gaires mitjans econòmics. De fet era una cosa il·legal.

—Com definiries al poble de Salt i la seva gent?

—Crec que Salt és un poble sense monuments ni gaire història però la seva gent ha treballat sempre! És senzilla, honrada i molt unida en els problemes que els afecten. Els saltencs hem treballat, la majoria, a les fàbriques o al camp. I molts dels que treballen a la fàbrica, un cop fetes les 8 hores van al seu hortet a cavar fins que el sol es pon. Crec que Salt és un poble obrer i autodidacta.